

TRIBUNAL PERMANENTE DOS POBOS CONTRA A GUERRA IMPERIALISTA E A OTAN

Resolución Final da sesión constitutiva, celebrada en Madrid os días 6,

7 e 8 de novembro de 2015

PREÁMBULO

O TPPCGIO celebrou a súa primeira sesión ordinaria en Madrid os días 6, 7 e 8 de Novembro de 2015. Inscribíronse e participaron máis de 70 persoas. Constituíronse catro mesas temáticas: OTAN, medios de comunicación, refuxiados e guerras de baixa intensidade. O traballo das mesas realizouse tras a exposición dos máis de 30 documentos achegados e dos elaborados pola Secretaría do TPPCGIO. Os resultados dos traballos de cada mesa foron presentados no primeiro plenario para o seu debate por todos os membros do Tribunal. As resolucións parciais preparadas para reflectir eses resultados figuran como anexo. En base a este debate redactouse e debatiuse esta Primeira Resolución do TPPCGIO.

PRIMEIRA RESOLUCIÓN DO TPPCGIO

- I. Exposición de motivos: Axuizar a guerra, os seus instrumentos e os seus responsables.

Dende a creación das Nacións Unidas en 1945 como organización que permitise “arranxar as

controversias internacionais por medios pacíficos”, as diversas formas de guerra que dende

entón até hoxe arrasaron o mundo non pararon de medrar.

As cifras, que pon de manifesto que no próspero mercado da guerra, a vida humana é un

valor que cotiza á baixa, son demoledoras: 16,5 millóns de vítimas mortais; preto de 70

millóns de desprazados en 2015 e cifras aínda maiores de vítimas con danos permanentes nos seus corpos e nas súas mentes. Aínda que nos procesos de construción do inimigo os pobos non aparecen explicitamente como tales, porque adoita recorrerse para eses fins a formas de goberno, a gobernantes concretos ou concepcións ideolóxicas, son os pobos quen seguen pagando un prezo insoportable. Na última década o 90% das vítimas foron civís non combatentes e delas, o 70 % mulleres e nenos. Esta situación repártese de forma desigual: dun lado, o autodenominado “mundo occidental”, países brancos desenvolvidos, agrupados militarmente ao redor da OTAN e dos EE.UU., que contan co 70% das forzas armadas do mundo e cuxo núcleo está formado por países de tradición imperial: Reino Unido,

Francia, Alemaña, Italia, España, Países Baixos, Turquía, baixo o mando de EE.UU. A estes países engádese Israel, Estado sionista colonial que exerce un papel crucial no mantemento da dominación imperialista en Oriente Próximo; en solidariedade coa causa palestina, este Tribunal decide adoptar a súa terminoloxía e falar, de aquí en diante “da entidade sionista”. Doutro, o denominado por occidente como “terceiro mundo”, étnicamente diverso, que sufriu durante séculos o espolio do colonialismo occidental, onde se desenvolven a maior

parte dos conflitos armados e onde se atopan o 86% dos desprazados.

Mentres na carta de Nacións Unidas de 1945 establécese que “os membros da organización

absteranse de recorrer á ameaza ou ao uso da forza contra a integridade territorial ou a

independencia política de calquera estado”, o desenvolvemento produtivo e científico-técnico das últimas décadas creou un complexo sistema de relacións económicas, políticas e sociais que abren a posibilidade á expansión ilimitada do imperio occidental por todo o planeta.

Este imperio actúa baixo a premisa de que só o seu dominio do mundo garantirá a súa subsistencia; un mundo considerado como negocio polas grandes corporacións internacionais, cuxa única razón de existencia é a acumulación económica, aceptando que esta non é posible sen a acumulación de poder e das forzas necesarias para exercelo.

Si o seu obxectivo é ilimitado, tamén son ilimitados os métodos e as consecuencias. A privatización dos exércitos, os exércitos mercenarios, a caotización de países enteiros, leva unha brutalidade sen límites. Até o momento estas accións expedicionarias leváronse a cabo sobre países cunha reducida capacidade de resposta. Actualmente estase acosando a países cunha gran capacidade bélica seguindo a mesma estratexia: criminalizar, illar, agredir. A primeira e segunda fase xa están en marcha, pero de alcanzarse a terceira, as consecuencias serían imprevisibles.

Nesta guerra-mundo, o imperialismo necesita controlar calquera resistencia interna e, xunto ás tarefas de represión e supresión de dereitos, está a levar a cabo a construción dunha cultura belicista na que se acepta o emprego da forza e xustifica a guerra e as súas consecuencias. Dinos quen son os nosos inimigos, ocúltanos as causas, minimiza e xustifica as consecuencias e sobre todo borra da nosa memoria a súa propia historia para poder repetila. Un exército de medios de comunicación participa fornecendo os elementos necesarios para pervertir a realidade e convencer á poboación de que tanta violencia e destrución é necesaria para salvar a humanidade.

A guerra imperialista baséase na arbitrariedade: a norma establécea quen ten o poder e cámbiaa segundo que se persiga; obrigados a ocultar os seus

últimos obxectivos, toda acción convértese en excepcional e autojustificada. Nestas condicións a impunidade está asegurada. Configúrase así unha realidade chea de contradicións na que o imperialismo, que persegue obxectivos a nivel planetario, ao mesmo tempo se bunkeriza e convértese nunha gran fortaleza rodeada por valas cada máis altas, máis longas e máis afiadas. É moi difícil facer ver a dimensión real do imperialismo actual porque este aprendeu a facerse invisible. O imperialismo opera hoxe en día a través de estratexias que borran o seu propio rastro, indo moito máis alá da propaganda ou a desinformación. O imperialismo é capaz de conquistar territorios sen ocupalos militarmente, usando para iso desde as operacións encubertas até os drones. Carece de cúspide, porque cada potencia imperialista opera con relativa independencia, pero non de mando, porque en último termo as distintas potencias conseguen harmonizar os seus intereses. Opera en beneficio, dixémolo, dos países brancos ricos, pero grazas á conivencia das elites dos países que non contan con ningún deses atributos. Na práctica consegue presentarse como defensivo porque é moi difícil rastrexar a súa responsabilidade como creador das ameazas. O imperialismo non é unha imposición perversa sobre a boa vontade dos pobos do mundo, senón que se converteu en parte da lóxica política global.

Como noutros temas decisivos para a vida dos pobos, a guerra imperialista sitúase fóra

do seu alcance, e por tanto só a construción dunha resposta social organizada poderá enfrontarse a esta barbarie e impedir a impunidade dos responsables. Este Tribunal dos Pobos contra a Guerra Imperialista e a OTAN pretende ser parte dese proceso de organización popular.

O carácter popular deste Tribunal non se axusta ao ordenamento xurídico actual. Con todo, presentará ante a instancia xudicial competente en cada caso as denuncias suficientemente fundamentadas que sexa capaz de elaborar. Por outra banda, este Tribunal emitirá condenas políticas e sociais concorrentes cos seus obxectivos; así mesmo, denunciará e condenará especialmente os mecanismos que fan posible e amparan a impunidade.

II. Sobre o carácter permanente do TPPCGIO.

Este Tribunal continuará o seu traballo a partir de agora nas seguintes liñas:

- Difundir os traballos e resolucións do Tribunal.
- Incentivar os contactos, a coordinación e cooperación con persoas, grupos e organización que condenen a guerra imperialista e a OTAN.
- Crear canles de Resúmenes brevemente a continuación, a partir da presentación que fixeron os correspondentes relatores, o traballo realizado por cada mesa. Trátase simplemente dun resumo sen ningún ánimo de exhaustividade, e remítense ás resolucións parciais de cada unha das mesas para unha presentación máis completa: comunicación que permitan que a este Tribunal cheguen información, denuncias e propostas de acción.

- Crear e manter o Arquivo e o Fondo documental do Tribunal.
- Dar continuidade aos traballos das mesas xa existentes e constituír novas mesas temáticas.
- Convocar novas sesións do Tribunal, ordinarias ou monográficas.

III. Síntese do traballo realizado polas mesas e exposto no plenario.

Resúmese brevemente a continuación, a partir da presentación que fixeron os correspondentes relatores, o traballo realizado por cada mesa. Trátase simplemente dun resumo sen ningún ánimo de exhaustividade, e remítese ás resolucións parciais de cada unha das mesas para unha presentación máis completa:

A mesa sobre a OTAN definiu a esta alianza militar como o elemento esencial da estrutura bélica do imperio occidental, onde se encadran os países máis desenvolvidos e ricos do planeta, e da estrutura de dominación de clase a escala planetaria. Expúxose que a OTAN xera unha continua demanda de investimentos de armamento; que recorre cada vez máis a servizos secretos, unidades de operacións especiais, mercenarios, milicias afíns, etc., como forma de eludir o control sobre as súas actividades criminais; que exerce sistematicamente o control e a manipulación da información desenvolvendo unha cultura de guerra que favorece a impunidade; que leva a cabo a identificación, condena e execución de opositores con absoluta arbitrariedade. A mesa da OTAN conclúe: (1) que a caracterización da alianza militar como mecanismo defensivo é falsa, posto que en realidade trátase dun instrumento de agresión; (2) que se dá un recente proceso de expansión planetaria da OTAN, paralelo ao doutras iniciativas de dominación económica e comercial; (3) que ten lugar unha absoluta traizón á soberanía dos pobos na entrega incondicional dos seus gobernos á OTAN e o seu sometemento aos ditados dos EEUU; (4) que o disciplinamento e control da disidencia interna é un recurso fundamental no sostemento do sistema de dominación capitalista; (5) que son trazos definitorios da situación actual a militarización da sociedade e a generalización do medo; (6) que o continuo emprego das organizacións internacionais e da legalidade internacional para o seu propio proveito conduce a un progresivo descrédito; (7) que a OTAN establece alianzas con movementos fascistas e servizos secretos en actividades terroristas no interior dos países aliados. A mesa sobre medios de comunicación tomou por obxectivo analizar o comportamento dos medios de comunicación fronte á guerra, denunciando as prácticas de promoción e xustificación da guerra, así como de ocultación das atrocidades cometidas. Definiu como obxectivos a identificación dos intereses que sosteñen eses comportamentos, as persoas e institucións que os protagonizan e o papel dos Estados, cando se inhiben fronte a esas prácticas. Constatou que os grandes medios de comunicación son propiedade dun armazón de bancos e holdings, e que por tanto os medios de comunicación deixaron de ser meros instrumentos do poder para converterse na forma en que se expresa o poder. Analizou o

vocabulario, os estereotipos, e o discurso que utilizan os medios de comunicación, que facilitan a aceptación social de actuacións violentas e desapiadadas. A mesa de medios de comunicación conclúe: (1) que as liñas editoriais dos grandes medios de comunicación responden aos seus intereses nun contexto de dominación de clase; (2) que tres grandes axencias de noticias xeran máis do 80% das noticias difundidas polos medios; (3) que se disciplina aos medios e aos xornalistas, por medios directos e indirectos, nun contexto de precariedade laboral; (4) que o disciplinamento da poboación a través dos medios, prepáara para aceptar como normais e regulares as situacións brutais que implican as guerras, ocultando as súas raíces; (5) que está probado o pago a xornalistas e intelectuais para que actúen de voceiros do imperialismo.

A mesa sobre refuxiados tomou como punto de partida que o drástico incremento, impensable hai uns anos, do número de persoas forzadas a desprazarse do seu fogar obedece á política de saqueo mundial que os países occidentais levan a cabo a través das súas empresas transnacionais e da súa participación en conflitos bélicos de natureza imperialista. Sinalouse a necesidade de estender o termo xurídico de desprazados forzosos a todos os migrantes forzosos, sexa cal for a causa. Tamén se subliñou que os refuxiados en sentido xurídico estrito son testemuñas vivas da indignidade moral do capitalismo global actual. A mesa fixo un traballo especialmente profundo de revisión das contradicións, insuficiencias e violacións da lexislación vixente a escala internacional, rexional e estatal. A mesa sobre refuxiados conclúe:(1)que a resposta dada pola Unión Europea ante esta situación foi o peche e a militarización das fronteiras; (2) que as reaccións xenófobas, incentivadas polas clases dominantes, contribúen á división da clase traballadora; (3) que se incumpre sistematicamente a lexislación internacional, rexional e estatal vixente, que por outra banda é absolutamente insuficiente no mellor dos casos, posto que en moitas ocasións está de feito deseñada non xa para obviar o deber de auxilio aos desprazados senón para agravar aínda máis a súa situación; (4) que estes desprazamentos forzosos de poboacións son instrumentalizados como arma de guerra; (5) que a conxelación da Lei de Asilo, a regularización das devolucións en quente e a deterioración inhumano dos CIEs e CETIs supoñen unha involución da protección institucional a refuxiados e emigrantes no Estado español.

A mesa sobre guerras de baixa intensidade comezou sinalando: (a) a conexión entre imperialismo e capitalismo; (b) a relación entre intensificación das agresións imperialistas e os significativos procesos de contestación política, económica, social, cultural ao imperialismo; (c) que o termo “guerras de baixa intensidade” ten, como calquera outro dos expostos durante a discusión, unha carga ideolóxica á cal hai que facer fronte, e por ese motivo mantívose o termo co propósito de mostrar as súas contradicións. A mesa articulou o seu traballo a partir das categorías de inxerencia, impunidade e responsabilidade, revisando casos concretos, elixidos pola súa relevancia e pola dispoñibilidade de documentación

respecto diso durante as sesións de traballo. A mesa emitiu as seguintes conclusións: (1) Faise un uso fraudulento das conversas de paz e os procesos de negociación. (2) Manipúlase a axentes políticos, sociais e económicos locais co fin de desestabilizar países soberanos no marco dunha estratexia imperialista global, e apóiase institucionalmente a forzas golpistas e evidentemente reaccionarias. (3) Viólase sistematicamente o dereito internacional por parte das potencias ás cales o Estado español considera aliadas. (4) A través da guerra búscase a obtención de beneficios económicos. (5) Hai unha falta absoluta de preocupación polos danos ambientais e climáticos provocados pola guerra. (6) A toma de decisións relacionadas con cuestións militares no Estado español dáse nun marco de opacidade institucional e de falta de garantías democráticas. (7) Que o Acordo de asociación comercial entre a UE e a entidade sionista prevé, no seu artigo 2, a anulación do mesmo en caso de violación dos Dereitos humanos e os principios democráticos, de maneira que o acordo debería ser suspendido.

IV. Conclusións.

O Tribunal Permanente dos Pobos conta a Guerra Imperialista e a OTAN, reunido en Madrid

os días 6, 7 e 8 de Novembro de 2015,

CONDENA

1. Aos altos mandos da OTAN pola súa máxima responsabilidade nos feitos denunciados.
2. Aos gobernantes dos países que constitúen a OTAN ou cooperan activamente con ela.
3. Aos consellos de administración das empresas que promoven a dominación imperialista e benefíciense dela.
4. Aos axentes de todo tipo (Estados, organismos, persoas, grupos paramilitares, etc.) que fan posible, por acción e por omisión, o amplo abanico de formas de inxerencia identificados polo Tribunal.
5. As carencias absolutas da orde xurídica internacional, rexional e estatal vixente, que está de feito deseñado non só para facer posible a impunidade por omisión ou incapacidade senón tamén para garantila activamente.
6. As actuacións impunes do imperialismo en todas partes do mundo así como os seus efectos políticos, sociais, económicos e ambientais.
7. A crecente actividade da OTAN como forza de agresión global que alimenta escaladas belicistas e carreiras armamentísticas.

8. A opacidade coa que se toman as decisións militares, completamente contraria ao principio democrático e fóra de calquera tipo de control ou supervisión por parte da cidadanía.

9. Especificamente os casos de Venezuela, Donbass (Ucráína) e Oriente Próximo, notablemente Palestina e Siria, que nestes momentos concentran e padecen a estratexia de acoso e agresión imperialista.

ESIXE

1. O recoñecemento público, por parte dos seus responsables, das situacións denunciadas polo Tribunal.

2. O resarcimiento moral das vítimas e a aplicación, canto menos, da legalidade vixente, así como o restablecemento do danado en termos humanos, económicos, sociais e ambientais.

3. A eliminación das condicións que fan posibles as agresións imperialistas, para que non se volvan a repetir no futuro

4. No caso do Estado español, é imprescindible a saída da OTAN, a retirada das bases estadounidenses e a redución drástica do orzamento militar.

POR CONSEGUINTE

O Tribunal Permanente dos Pobos contra a Guerra Imperialista e a OTAN fai un chamamento aos movementos e as organizacións sociais para que secunden estas condenas e mobilícense en pos do cumprimento das esixencias aquí expostas.

En Madrid, a 8 de novembro de 2015